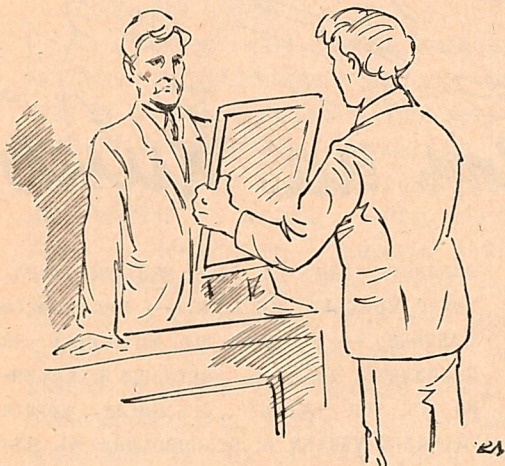

— Точно така бѣше, господинъ учителю, — обади се по ученически отъ чина гостѣтъ. Стана и отиде при учителя.

— Сега ще ми позволите, скъпий учителю, да се отблагодаря за вашата

трижа къмъ нѣкогашния ви бедень ученикъ. Нарисувахъ една картина и искамъ да ви я подаря за споменъ.

И гостѣтъ извади отъ голѣмата си папка, която носѣше съ себе си, една картина, нарисувана съ блажни бои и я постави надъ черната дъска.

— Свети Георги! — възкликнаха нѣкои ученици.

Стариятъ учитель просълзень загледа Свети Георгия, който убива ламята, съ златното кржжило около главата му. Отъ картината искаше да скочи хвърковатиятъ конь, живъ, съ багри и сила. И бързо той си представи дългия пжтъ, който неговиятъ ученикъ е извървѣлъ отъ скицата съ черенъ вжгленъ върху училищната стена до живата картина, на която сега не можеше да се нагледа.

— Благодаря ти, Никола, за голѣмата честъ!

— Нищо, господинъ учителю, не ти на мене, а азъ на тебе трѣбва да благодаря, защото всичко на тебе дължа.

— Тази картина ще оставя въ училището, за да спомня винаги на ученицитѣ за едно бедно, но трудолюбиво момче, което е станало великъ художникъ . . . Нали, така, деца?

— Да живѣе нашиятъ гостенинъ! — завикаха всички и наизскачаха отъ чиноветѣ да го поздравятъ.

Стариятъ учитель бършете насълзениѣ си очи.

Никола Никитовъ

СИЛИСТРА

Подъ небето чисто,
въ Добруджа света —
хубавѣй Силистра
отъ безброй лѣта.

Тамъ сега вѣвъ нея —
младъ животъ цари,

златно слънце грѣе
съ огнени зари.

А наблизу съ пѣсень —
въ тѣзи нови дни —
Дунавътъ унесенъ
весело шуми.

Ненчо Савовъ